

1870 április 22.-én megszületett egy bizonyos Vlagyimir Iljics Uljanov, akit az egész világ Lenin néven ismert. 136 évvel később ugyanezen a napon láttam meg én is a napvilágot. Ha az április 22.-e, és a világhíresség között egyenes arányosság van, akkor már csak az a kérdés, engem milyen néven fog ismerni a világ? De ne szaladjunk ennyire előre.

2006. április 22 15:10. Ekkor csatlakoztam be a társadalomba első lélegzetvételemmel. Még nem tudtam hol vagyok, ki vagyok. Semmit nem tudtam csak aludtam egész nap. Boldog békeidők. Néha hiányzik ez az állapot. Talán nem tudni sokkal békésebb és nyugodtabb. Az ember azon aggódik, amiről tud. Ha nem tud semmit, akkor nincs min aggodalmaskodni. A kórházból pár nap után hazavittek. Egy kicsi budai lakásba. Hárman laktunk itt. Anyám, Apám és én. De az érkezésem nem csak nekik okozott boldogságot. Mind a négy nagyszülőmnek én voltam az első unokája. Sőt még az egyik Dédapám is megélte a születésem. Nagyon boldog volt. Ez egy nagy álma volt, hogy kezébe foghassa a dédunokáját. Utólag belegondolva nagyon megtisztelő, hogy egy ilyen nagyszerű ember célja lehettem. Dédapám szegény paraszti családban nőtt fel. 5 éves korában családjával Franciaországba költöztek. Itt egy családnál szolgált. Valahogyan visszakerült Magyarországra majd az első világháborúban Orosz hadifogságba esett. Innen írt rengeteg szerelmeslevelet a dédanyámnak. Miután szabadult, hazajött és családot alapított. Két lánya született, idősebbik volt a nagyanyám. Szegényt '56-ban majdnem felakasztották koholt vádakkal, de ezt egy barátja közbenjárásával megúszta. A 8 elemi már felnőttként végezte, és lakatosként dolgozott. Ennek ellenére rendkívül művelt és intelligens volt. Bármit össze tudott szerelni, Kiválóan beszélt franciául és oroszul. Olyan könyvei voltak, hogy mikor anyukám egyetemen tanulta a bölcsészetet, akkor, ha egy könyv kellett neki a tanuláshoz, csomószor nem is a könyvtárba, hanem a dédpapámhoz ment. Nagyon sajnálom, hogy egy éves koromban meghalt. Nagyon szívesen elbeszélgetnék vele. Ki tudja, egyesek szerint létezik a túlvilág. Majd talán ott. Nemsokkal a dédapám halála után más is változott az életembe. Költöztünk. Gyálon vettünk egy nagy családiházat. Ekkor ez persze még nem tudtam, de oka volt a nagyobb háznak.

Egyik reggel kimentem a nappaliba. Gyanúsan nagy csend volt otthon. Kérve nem voltak ott a szüleim, csak az apai nagymamám, Mami. Értetlenül néztem rá elmondása szerint. Ő viszont boldogan mosolyogva nézett rám „ Megszületett a kishúgod” – Mondta boldogan. Ekkor még

nem értettem ez mit is jelent. Kishúg. Egy másik gyerek. Úgy gondoltam, hogy akkor majd a szüleim hoznak nekem egy akkora embert, mint én, és jól el leszünk. Hát csalódnom kellett. Pár nap múlva apám és anyám leültettek a kanapéra és elém raktak egy kis szuszogó csomagot. „Ő a kisúgod”. Ez? Ez a kis izé? Nem értettem. olyan volt, mint a játékbabák, amik a szobámba voltak. De nem csináltam belőle ügyet. Ezt kaptam ez van. Egészen addig nem zavart a jelenléte amíg el nem kezdett ordítani. Az viszont nem volt jó. Hamar beletörődtem, hogy a kishúg dologból nem sokat profitáltam, hisz csak alszik meg sír. De igyekeztem ebből a szituációból is kihozni a maximumot. Voltak olyan mesekönyvek, amiket a szüleim annyiszor olvastak fel nekem, hogy fejből tudtam őket. Ekkor támadt egy nagyszerű ötletem. Mivel a húgom kicsi volt, és a felnőttek szerint aranyos rengeteg ember jött látogatóba. Ilyenkor előadtam a nagy produkcióm amiért mindenki oda volt. A cuki kis kétéves kislány mesét olvas a kisbabának. Nahát ez világszenzáció volt. Mindenki oda volt meg vissza, hogy jaj, de okos, de kedves, de törődő. Én meg jót nevettem magamba. Nem is tudok olvasni, de ők elhiszik. Utólag belegondolva szerintem összerakták a képet, de jó volt gyerekként abban hinni, hogy túljártam az eszükön. Aztán ez a kicsi csomag, aki csak a produkcióhoz volt jó el kezdett nőni. Megtanult járni, és a beszédet is elkezdte. Na így már volt értelme neki. Amellett, hogy lehetett vele játszani vicces volt nézni az esetlenségét. A családukban nagy hagyománya van az erőspaprika termesztésnek. Éppen ezért mikor apám végre kertesházba költözött nem bírta ki, hogy ne legyen egy veteményese, ahol termesztheti az erőspaprikákat. Nekem rengetegszer elmondták, hogy ne egyek belőle mert nem finom, és csíp. Ezt persze nekem nem kellett kétszer mondani. Egész gyerekkorom az étellel való harcról szolt. Már a születésemnél kicsit kevesebb grammal születtem. arany szabály, hogy hat hónapos korra ezt meg kell duplázni. Hát ez nekem nagyon nehezen jött össze. Így a kötelező evésen kívül eszem ágában sem volt plusz táplálékot bevinni. Tehát a veteményes lelegelése sem volt opció. Ellentétben a húgommal. Ő kíváncsian guggolt bele, a paprikák közé. Le is szakított egyet. Tudtam, hogy nem szabad, mert csípni fog, de izgatottan vártam a fejleményeket. Beleharapott. Pár másodperc múlva már ordított. A szüleim rohanta ki. Bevitték, megpróbálták kimosni a száját. Én szép nyugodtan mentem utánuk, és az események után. Persze a kishúg túlélte a paprikával való találkozást. Mikor hároméves lettem, újabb fordulópontra történt. Elkezdődött az óvoda. Először nagyon félelmetes volt. Először nagyon félelmetes volt.

Anya bevitt, de hamar magamra hagyott. Egyedül voltam abban a nagy teremben. Körülöttem megannyi gyerek. Nem találkoztam még ennyi emberrel egyszerre. De pár nap után ebből is igyekeztem valami jót kihozni. A Bölcsibe nem jártam mivel Anyám Kishúg miatt otthon maradt, így rám is tudott vigyázni. Tehát Kishúgon kívül nem nagyon találkoztam eddig még más kortársakkal. Sebaj, úgy voltam vele, ha a felnőtteket le lehetett nyűgözni néhány produkcióval, akkor a gyerekeket is lehet. Így elindult a barátkozás projekt. Megvallom az őszintét az évek múlásával a részletek feledés homályába vesztek, de a végeredmény kristálytisztá. Mégpedig az első két barátom. Lili és Laura. Elválaszthatatlanok voltunk. Gyakran átmentünk egymáshoz. Javarászt Laurához. Neki a szülei nem kishúgot, hanem kisöcsit adtak. Szerintem jobban járt vele mert néha azt éreztem, hogy a kisöcsi nyugodtabb, mint a kishúg. Laurával nem csak ez volt még ellentétes. Neki kutyája volt, és nem cicája. Nem voltak a kutyák sosem a kedvenceim, de az övét nagyon szerettem. Bogyónak hívták. Kis testű volt, hatalmas fülekkel. Medence is volt a kertjükben. Mélyebb, mint a mienk, így nyáron gyakran medencéztünk anyukámmal ott. Sőt, Anya néha azt is megengedte, hogy egyedül menjek át hozzájuk. Ez persze nem volt egy akkora hadművelet, hisz három házzal laktak csak odébb, de nagyon jól esett, hisz azt éreztem megbíznak bennem.

Egyik nap óvodából jöttem haza anyukámmal. Egyszer csak a semmiből egy kiscica kezdett el követni minket. Vicceskedve meg is jegyeztem anyukámnak, hogy a cica haza akar jönni velünk. Anya persze nem vette túl komolyan. Pedig igazam lett, ugyanis amikor kinyitotta a kaput a cica berohant, és gyakorlatilag kijelentette, hogy ő mától velünk lakik. Cirminek neveztem el. Pedig tiszta fehér volt. Nem élvezhettem sokáig a barátságát. Egyszer arra jöttem, haza, hogy Cirmit megölte a szomszéd kutya. Annyira nem viselt meg de a szüleim szereztek nemem két új cicát. Tamit és Mázlit. Egyik nap viszont Mázli elszökött. Nos tudni illik, ha a kandúrok baba projektbe kezdenek, akkor legtöbbször felelősség teljes apa módjára az aktus után nem sokkal lelépnek. Ez történt itt is. Tami hasa egyre csak növekedett, és nem sokkal később meg is születtek a kiscicák. A szülésen én is bent voltam. Láttam, amit Tamiból jönnek ki a kiscicák. Ekkor fogalmazódott meg bennem a kérdés. Mi is pontosan, hogy élet? Hisz Tami szül. Életed ad a babacicáknak, akkor anyukám engem is szült? Meg a Kishúgot is? A dédpapa meghalt, Cirmi meghalt. Nincsenek. Akkor az életnek van vége? És a kishúg nő. Egyre nagyobb. Egyre jobban hasonlít egy gyerekre. Eddig azt hittem, hogy az

ember vagy felnőttek, nagy gyerekek születik. De ekkor jöttem rá, hogy ez nem így működik. Az életnek van eleje meg vége. A vége annyira nem érdekelt. De az eleje nagyon. Feltett szándékom lett megtalálni az élet forrását. Én sosem az a típusú ember voltam, aki szeret a kikövezett úton járni, és mondjuk megkérdezni valakit. Nem, én magam akartam rájönni az igazságra. Így elkezdtem könyveket kérni, és rövidtávu célom lett az olvasás készségének elsajátítása. Illetve megszületett az első életcélom. Állatorvos leszek. Akkor biztos megtalálom az élet forrását.

Az óvoda további lehetőségeket tartogatott. Anyukámmal és Kishúggal, elkezdtünk festőszakkörre járni, illetve én elkezdtem tánckarrierem. Az óvodai néptánc csapat tagja voltam. Egyszer fel is léptünk a helyi művelődési házban. Hatalmas színpad, menő reflektorfény. Imádtam. Ekkor fogtam fel milyen is szerepelni, előadni. Megfogadtam, hogy még sokat leszek színpadon.

Egyik nap társasjátékozni akartam. Ki is vittem az egyiket a szüleimnek. Hát nem igazán sült el jó a dolog. Ők épp nagy veszekedésekbe voltak. Nem vettek észre. Nagyon rossz volt hallgatni ahogy ordibálnak. Nem sokkal később jött is a szomorú hír. Elválnak. Anya én és Kishúg felköltöztünk Pestre. Eddig tartott a normális életem. Sebaj legalább négy év adatott. De sajnos innen csak a lejtmenet volt számomra.

Pest, Deák Ferenc utca

Nagy volt a kontraszt mit ne mondjak. A barátaimat hátra hagytam. Apukámmal hetente kétszer találkoztam, egy cicát vihettem magammal, Tamit, a nagybátyám vette magához. A nagy kertés házából, egy négyéves fejjel is pici pesti lakásba költöztünk. Az eddig szép megszokott életem teljesen összeomlott. És ami a legeslegrosszabb volt, az a nevelőapa. Nevelőapa₁. Nagyon féltém tőle. Új volt kicsit erőszakos és nem az Apukám. Annyira kikészített ez a sok minden, hogy bajos gyerek kezdtem lenni. Evési zavaraim voltak, és hiszti rohamaim. Olyan is volt, hogy rohamok közben véresre harapdáltam saját magam. Erre én ugyan nem emlékszem, de évekkel később megtaláltam az orvosi papírokat. Őszintén az egész korszak nagyon homályos. De beszéljünk a pozitívumokról is. Közlebb laktunk a nagyszüleinkhez, és az új ovi is jó volt. Új gyerekként kicsit féltém, de befogadó volt a közösség. Mikor először ott jártam felajánlották, hogy választhatok jelet. Én a katicát akartam választani, mivel nagyon szerettem őket, de foglalt volt. Ekkor döntöttem, úgy, hogy legyen a tulipán akkor. Az volt anyukám kedvenc

virága, és szabad volt. Így lett nekem is a tulipán a kedvencem. Mindig az anyukámra és az óvodámra emlékeztem. Az oviban felajánlottak még három szakkört, az úszást, angolt és még egy harmadikat amire nem emlékszem. De csak azért nem, mert arra nem jártam. Az oviba hamar beilleszkedtem. Mivel alkatilag is nagyon kicsi voltam, így a nagyok valósággal imádtak. belefértem a játék babákra tervezett babakocsikba és kiságyakba. Így tudtak egy hús vér babával babázni. Én meg persze élveztem a figyelmet. Két lány volt, akik kinéztek engem. Egyszer összetépték a rajzom. Nem hagytam magam. Egyből panaszt tettem az illetékeseknél, vagyis az óvónéninél. Meg is lettek büntetve, és még a nagyok is mellém álltak. Innentől kezdve senki nem kötözködött velem.

Új esemény volt még amikor Anya bejelentette, hogy Apa összeköltözik egy nénivel. Őt az egyszerűség kedvéért hívjuk Nevelőanyunak. Szóval először nagyon megijedtem. Nevelőapával továbbra se volt túl rózsás a viszonyom. Nem akartam, hogy apa is valami hasonló szerzettel bútorozzon össze. De kellemes csalódás volt ez a Nevelőanya. Egy kedves, fiatal nő volt. Jókat lehetett vele játszani és beszélgetni. Ő végre nem volt csalódás.

a nagyszülőkkel is jól elvoltam. Gyakran találkoztunk. Kaptam kakaót, bújócskáztunk. Egyik nagypapám matematikus. Vele már ekkor elkezdtem a matekozást. Tanítgatta a számokat. A betűket is el kezdtem megtanulni. Sokat akartam olvasni, hisz annyi minden érdekelt. A történelem, csillagászat, fizika kémia, ásványok. Mindent tudni akartam. Ezért szerettem mikor a Nagypapám bevitt az egyetemre. Na ott volt minden. Tudás, könyvek, és kedves emberek, akik örültek nekem. Ekkor döntöttem el. Én az Eötvös Lóránd Tudományegyetemen fogok tanulni.

Szót szeretnék még ejteni cicámról, Pötyiről. Őt hozhattam magammal az előző házból. Nagyon szerettem. Egyik nap megszökött. Másnap a házunk előtt találtam meg a vérbe fagyott kis testét. Elütötte egy autó. Anyukám azt mondta biztos nem ő az, de ő is tudta, én is tudtam. Ő volt az. Az utolsó dolog, ami a régi életemhez kötött. Ott hevert az úton. Tudtam, hogy vége. Meghalt. Nincs többé. Olyan már sosem lesz, mint volt. Soha.

Batthyány Utca

Megint költöztünk. Kicsit nagyobb lakásba. Ezt a költözést viszont már nagyon szerettem. Itt már közösen ötleteltünk anyával, hogy milyen

legyen a szobánk a Kishúggal. Hamár Kishúg. Ő is elkezdett oviba járni. Ráadásul ugyan oda ahová én. Az oviban így alakultak a dolgok. Kezdett ott is kialakulni egy hierarchia. Ugyanis lett egy királyunk. Ő volt a főnök. Mindenki főnöke. És kellett neki egy királynő. Valahogyan engem látott alkalmas feleségnek, így megkérte a kezem. Természetesen igent mondtam. Ezzel hatalmas befolyásra tettem szert. Egy idő után lényegében helyette uralkodtam. Minden sikeres férfi mögött áll egy okos nő. Uralkodásunk gyümölcsöző volt. Bevezettük a kisebbek támogatási rendszerét, ami védelmet biztosított nekik a nagyobbak gonoszkodásától. Az ellen szegülőket viszont keményen megtoroltuk. Létrehoztuk továbbá még az állatklinikát, amely keretében szegény bogarakat bökdöstünk botokkal. Végre megértettem, mi is az, hogy irányítani. Még valamire felfigyeltem az oviban. Ezek az ázsiaiak voltak. Meg tudtam tőlük, létezik egy olyan ország, hogy Vietnám. Újabb filozófiai kérdéshez értem. Vietnámiak. Papának vannak orosz barátai. Meg az egyik bácsikám Finnországba lakik. Van olyan, hogy Anglia, akik angolul beszélnek. Papa orosz barátai valami furcsa nyelvet beszélnek. De ezt papa is érti. Sőt papa angolul is tud. Hisz amikor a nagybátyám finn felesége itt volt akkor vele úgy beszélt. Sőt én is mondtam neki pár szót, amit már tudok. Akkor a finnek angolul beszélnek? A vietnámiak is egymás között valami furcsa nyelven kommunikálnak. Lehet azt a nyelvet beszélnek, mint az oroszok? Vannak japánok, apa mesélt róluk. Ők angolul beszélnek? Én magyar vagyok? Magyarul beszélek? Ezen el kellett gondolkodnom. Nem igazán akartam most kutatgatni, inkább kérdezősködtem. Ekkor tudtam meg. Én nem csak, hogy magyar vagyok. Én zsidó is vagyok. Ezek után az óvodában büszkén híreszteltem magamról. Zsidó vagyok. Egy magyar zsidó vagyok. Mai napig ezt vallom.

Ugyan kezdem egyenesbe jönni, de még voltak problémák. Iszonyúan vékony voltam. És még iszonyúbban válogatós. Az oviban konkrétan semmit nem ettem és ittam. Egész nap amíg kilenctől négyig-ötig bent voltam egy darab üres kenyeret ettem, és hozzá egy kis pohárka vizet. Semmi mást. Így persze este pótoltam, amit a szervezetem kihagyott napközben. De ez sem főtt étel volt legtöbbször. És amit még szintén pótolni kellett az a folyadék. És ez kicsit kínos leírni, de ágyba vizeléshez is vezetett. Meg nagy migrénekhez. Ezek miatt kórházban is voltam, meg többféle orvosnál. Elméletileg semmi bajom ne volt. Simán lehet, hogy lelki eredetűek voltak ezek a problémák, hisz ezek a tünetek a traumatizált gyerek iskolapéldái.

Itt az új lakásba jött még egy nagy fordulópont. Újabb Kishúg. Elmondhatatlanul boldog voltam. Végre, talán közelebb kerülök a nagy titokhoz. Az élet forrásához. Részletesen végig követtem anyukám terhességét. Végigolvastam minden terhességről szóló könyvet. Végre kezdem érteni. Anya hasában nő a Kishúg. Eleinte egy sejt, és abból egyre nagyobb és nagyobb lesz. Kifejlődnek a szervei, keze lába, és kilenc hónap után megszületik. Sőt, arra is sikerült fényt deríteni, hogyan került hasába a sejt. Anyának, és minden nőnek van egy méh nevezetű szerve. Ebben minden hónapban megéri egy sejt. És ha az apuka bejuttat egy másik sejtet, akkor, összeáll a baba. Azt is megfejtettem, hogyan kerül be. A csókolózáskor. Bemegy anya száján a vérkeringésébe, és a vörösvérsejtek akár csak az oxigént, elszállítják a megfelelő helyre. Ennyi történt csak. Anya és nevelőapa₁ csókolóztak. És kilenc hónap múlva megint így keltett reggel, ezúttal az anyai nagymamám, hogy megszületett a kishúg. Be is mentünk hozzá látogatóba. Nagyon pici volt. És dús hajú. Ez nem jellemző a kisbabákra, de ő így született. Pár nap múlva haza is vihettük. Ekkor meg is engedték nekem, hogy ölbe vegyem. Fantasztikus érzés volt. Puha szuszogó kis test. A kistestvérem. Az én kistestvérem. Megfogadtam, hogy ezt a pici kis életet minden áron megvédem. Ezért érzem magam többek között egy nagyon értéktelen embernek, hisz ezt az ígéretemet nem sikerült betartani. De erről majd később.

Kistestvér születése után nem sokkal ballagtam. Ott hagytam az óvodát, az óvonénieim, barátaim, férjem, húgom, az egész birodalmamat. Egy év extrázás után ez kellett már nekem. Már lényegében tudtam írni olvasni, számolni. Csak nagyon hiperaktív voltam, illetve vékony és gyenge. De aznap végre továbbléptem. Végrendeletemben Kishúgot neveztem meg jogutódomnak. Ő örökölte az intézményeket, a királyságot és még a férjem is. De ő ezzel nem kívánt élni. Csak a kicsiket segítő intézményt vitte tovább. Úgy voltam vele, hogy ez már nem az én bajom.

Elballagtam, nagy iskolás lettem. Igaz első nap kicsit féltem, de utána hamar megszoktam az új környezetet. Az órák nem voltak túl nehezek, hisz ezek egy jelentős részét már tanultam. Társaságom is volt. Az óvodai legjobb barátnőm Lilien is az én osztályomba járt. Voltak még kisebb barátaim, mint például Emi. Másodikban jöttek a gondok. Jött egy új lány. Briginek hívták. Szegény volt nagyon. Anyukája egyedül nevelte, Borsodból jöttek fel új életet kezdeni, és egy átmeneti otthonba laktak. Brigi nem járta ki az első osztályt, csak papíron. Így az inkompetens rendszer berakta őt másodikba. Szegénnyel ennél rosszabbat nem

tehettek volna. Mindenki bántotta, kicsit még a tanár is, csak azért mert cigány és buta. Pedig nem volt buta szerintem. Csak rossz helyre született. És nagyon kedves is volt. Mai napig emlékszem, egyszer elestem a folyosón. Odajött hozzám, és felsegített. „Csak vizes a kezem, azért csúszik, bocsi. Egyépként nagyon szép neved van. A nagynénémet is _____-nak hívják.” Mai napig vízhangoznak bennem a szavai. A mai napig látom a felém nyúló kis kezét. A mai napig iszonyatos büntudatom van, hogy nem védtem meg. Gyáva voltam. Félttem, hogy engem is piszkálni fognak. Pedig akkor már érződött, hogy ez következik. Tanulság minden zsidó, és cigány számára. Fogjunk össze, ha mindenki bánt minket, akkor mi szeressük egymást. Mégis csak jobb úgy a gázkamrában, meghalni közösen, hogy barátok voltunk. Harmadikra már nem volt velünk. Ekkor következtem én. Az én bántásom csúnyán indult. Nem szeretném részletezni mivel, de valami nagyon súlyossal megvádoltak. Nem követtem el semmit természetesen. De felérve az osztályfőnököm az egész osztály előtt szembesített. Nem is tudom, hogy legális-e ez egyáltalán. Ahelyett, hogy behívatta volna a szüleim, vagy csak négy szemközt megkérdezte volna, hogy ez igaz e. Hozzáteszem, soha semmi baj ne volt velem, akik meg beköptek, azok a legprobémásabb, és szava hihetetlen emberek voltak. Tudta a nő, hogy ez az egész nem igaz. Ő is tudta, én is tudtam. De élvezte az a rohadék. Élvezte a nyilvános kivégzésem. Én térdre rogyva sírtam, és bizonygattam, hogy nem igaz „Miért nem vallod be, hogy hülyeséget csináltál?” ezt mondogatta. Mai napig hallom azon az eszelős hangján. Végül is semmi következménye nem lett ennek. Csak innentől kezdve mindenki bántott, vagy csak elnézett fölöttem. Az osztálytársaim is, a tanárok is. A társaimra nem haragszom. Gyerekek voltak. De a tanáraimra, különösen erre a nőre nagyon. Rájuk lettem bízva. Nekik lett volna a dolguk, hogy egy egészséges embert neveljenek belőlem. Hát nem sikerült.

Mielőtt iskolás lettem, oda álltam anyukám elé, hogy zongorázni szeretnék. A nagyszüleimmel jártam néha operába és megszállottja lettem Mozartnak. Elhatároztam, én is Mozart leszek. Fel is vettek. Nem is akárhogy. Azok a gyerekek, akiknek még a zenei érzékük egy kis fejlesztésre szorult, őket két év előkészítőre küldték. Engem nem. Én azok közé a szerencsés kevesek közé tartoztam, aki egyből kezdhetett. Nagyon szerettem a zongora tanárom Nóra néni. Türelmes, figyelmes, vicces. Egy igazi angyal. Nagyon szerettem hozzá járni. Sokat koncerteztem, voltak vizsgáim is. Megtanultam kezelni a szereplést. Bár

ezzel sem volt akkora bajom, mer ovi alatt balettoztam, és rokiztam. De ez volt az első igazi hobbim, amit nagyon élveztem. Mai napig boldogan ülök le egy zongora mögé. Hamar kiderült, nem vagyok egy virtuóz. Sokszor megpróbáltak meggyőzni, hogy menjek át hegedűre, mert abban sokkal tehetségesebb vagyok. Természetesen mindig nemet mondtam. Eszem ágában sem volt Nóra nénit, vagy a zongorát lecserélni. Hamár hobbik, akkor szót ejtek még a versmondásról. Iskolába kiderült, hogy jók a retorikai képességeim és könnyen tanulok. Így versmondó versenyekre kezdtem járni. Anyukámmal készültem. Ő eredetileg magyar tanár végzettséggel rendelkezett. Élvezettel válogatott nekem verseket, és segített a megtanulásban. Rendre dobogós helyezéseket értem el. Egyszer még a kárpátmedenceire is kijutottam. Persze itt már nem értem el helyezést, de megtiszteltetés volt részt venni is. Itt figyelt fel rám az igazgató, aki valamiért egy csodagyereknek hitt, így nagyon megkedvelt.

Anya egyre gyengébb lett. Beteg volt. Ezért elkezdett spirituálisan nyitott lenni. Agykontroll, meditáció stb. Mi is megtanultuk ezeket. Annak ellenére, hogy ellenzem az efféle gyakorlatokat (kivéve a meditációt), akkoriban nem éltem meg ezt rosszul. Sőt kifejezetten izgi volt varázslást tanulni. Meditálni meg egy hasznos gyakorlat. Csak haragszom, hogy a kétségbeesett anyukámat ilyenekkel húzták le. Mikor ezek se használtak jött a vallás. Ugyan mint említettem eredetileg zsidók vagyunk, de mikor dédapám kijött Auschwitzból azt monda, „Ha lenne isten, nem hagyná, hogy ilyen szörnyűségek történjenek.” Ezzel le is lett zárva a vallás a családban. Ám anya elkezdett templomba járni. Római katolikus lett. Mi meg kíváncsiak voltunk Kishúggal, hogy hova tűnik anya minden este. Egyszer megengedte, hogy vele menjünk. Nem ajánlotta nekünk mert unalmas, de mi ragaszkodtunk hozzá. Nem tudom mi, de valami nagyon megfogott benne, így rendszeres templomba járó lette. Elkezdtünk hittanra is járni, imádkozni, hogy anya meggyógyuljon. Sajnos az imáink elvesztek a több millió segélykiáltás között.

Klapka utca.

Mikor anya nagyon beteg lett akkor a szüleihez költöztünk. Elvontunk de nagyon nyomott volt a hangulat. Aggódtunk anyáért. Egyik nap meglátogatott minket. Haja nem maradt, sápadt volt és sárgás. Szemei karikások, beesettek, és szintén kénszerűek. A kanapé sarkában ült.

Nem emlékszem miről beszélgettünk. Elment. Kisétált az ajtón. Bele a fénybe. Fel a fénybe. És őt én többé sosem láttam. A rák győzött.

Egyik napon előadásom volt. Nem sokkal születésem után. Másnap ünnepeltük volna. Iskola alatt kötelező volt néptáncolni, és RSG-zni (ritmikus sport gimnasztika). Néptáncoltam, majd jöttünk haza Papával. A Kishúgot elvitte nagymamám cipőt venni. Mikor elmentek Papa megszólalt.

- Kislányom, kéne neked valamiben segíteni.
- Miben?
- Titok amíg ki nem nyitod. -Mondta elcsukló hangon.

Besétáltunk a gyerekszobába. Leültetett a kanapéra és megszólalt ismét, „Anya meghalt” Hát lett sírás. Egymás kajaiba borulva zokogtunk mindketten. De abba kellett hagyni a sírást. Kishúgnak külön akarták elmondani.

Anya utolsó kívánságai között volt, hogy megkeresztelkedjünk. Meg is történt. Nekem apukám párja, Nevelőanya lett a keresztanyám. A legutolsó kívánsága viszont nem teljesült. Nem költöztünk mind össze, és éltünk boldog életet.

Még egy darabig itt laktam, majd utána új családba kerültem.

Zrínyi utca

Nagynénimnek egy gyermektelen pár voltak. Nem is volt kérdés, hogy vállalnak minket. Pontosabban engem és Kihúgot. Kistesó, aki ekkor még baba volt maradt Nevelőapa₁-nél. Felmerülhet a kérdés, miért nem apukám? A választ magam sem tudom. De beköltözködtünk, és elindult az életünk. Úgy ahogy. Eleinte meg voltam a Nagynénémmel. De egy idő után feszültségek keletkeztek. Nagyon akaratos volt, erőszakos, és nagyon szigorú. Nem engedett meg csomó mindent. Úgy éreztem, hogy mivel a kisgyerekkoromban nem ő nevelt, ezt utólag akarja bepótolni. De innen is mentünk, hisz kicsi volt a hely. Négy embernek.

Deák Ferenc utca.

Visszatértem ide, de ezúttal nem a kicsi kis lakásos részbe, hanem ahol a nagy kertesházak vannak. A költözés maga nagyon jó volt. Életemben először volt saját szobám. Kékre festettem a falait, hisz ez a kedvenc

színem. Egy anyukámtól kapott szekrényt raktunk be, meg egy ikeás íróasztalt. Nagymamám varrt rá kék függönyöket. És végre újra lehetett cica. Olívia egy kis fekete cicus. Azóta is velem él. Nagyon szeretem.

Ennyik a pozitívumok az első szakaszában ennek az érának.

Nagynénémrel a viszonyom egyre csak romlott. Sokat veszekedtünk. Sajnos arra is volt példa, hogy ez tettlegességig ment. De ez nem csak vele volt így. A testvéreimmel minden délután a nagyszüleinknél voltunk. Velük ekkor romlott a viszonyom. Ők is kivoltak anya halála miatt, és ezt rajtuk vezették le, a Nagynénémhez hasonló módokon. A suliba is konkrétan ez volt. Mindennapos verbális bántás, ami néha fizikaiba torkollik. A legdurvább talán az volt, amikor a padtársam egy kést szegezett az oldalához és megszólalt „Dőlj bele.” A legszomorúbb az egészbe, hogy bele akartam. Ekkor kérdeztem meg magamtól, Miért is élek? Iskolába bántanak, nagyszüleimnél bántanak, ráadásul a testvéreim sem tudom megvédeni, hazamegyek ott is bántanak. Egyedül akkor nem bántanak, ha alszom. Akkor miért ne aludjak örökké? Sokféle módon fontolgattam az öngyilkosságot. Eredetileg metró alá akartam ugrani. Egyik nap el is határoztam, hogy megteszem. A plüsseimtől búcsúztam el egyedül. Végül nem ugortam. Aztán kést akartam használni, de ezzel meg az volt a baj, hogy nagynéném azt se engedte, hogy egy kenyeret megvajazzak. Az iskolai teljesítményem is padlón volt. Matekból majdnem buktam is. Zongora sem ment, versmondóra se jártam. A vallás maradt meg. Fejből tudtam az egész bibliát. De ennek ellenére nem tartom a vallást feltétlenül jó dolognak. Úgy érzem, csak menekültem a problémáim elől, ahelyett, hogy szembenéztem volna velük. De az élet folyton mozgásba van.

Egyik délután nagyon összevesztem nagymamámmal, ezt tárgyaltuk ki az ágyamon Kishúggal, és Nagynénémrel. Ekkor vettük észre, hogy kopaszodik. Tudtam ez mit jelent. Akkor ott tudtam. Ő is meg fog halni. Így is lett. Épült le folyamatosan. Napról napra. Halottam minden este a szenvedéseit. Láttam minden reggel, hogy egyre gyengébb. Én is az voltam. Nem bírtam a rajtam lévő terheket. Amióta anyukám meghalt még rosszabbul ettem. Pánikrohamom volt nyelés közben. De nyilván az én kálváriám nem volt az övéhez mérhető. Korházba került, és vége. Elaludt örökre. Többet nem veszekedett velem. Ironikus módon Kishúg szülinapja után kicsivel halt meg, pont aznap, mikor apukámmékkal ünnepeltük volna. És ekkor jött 2020. Minden a feje tetejére állt

Beütött a karantén. Nem mentünk suliba, nagyszüleimmel se találkoztam, Nagynéném nem élt. Itt még felmerült, hogy apához költözünk, de végül maradtunk Nagynéném férjénél, Nevelőapa₂-nél. Úgyhogy ott voltunk abba a hatalmas házban a Kishúggal ketten. Minden, ami addig korlát volt, egy csettintésre eltűnt. Szabad voltam. Életemben először igazán szabad. 14 év után még az internethez is hozzáfértem. Céлом is lett ismét. Körmös. Igaz ezt Papa nagyon ellenezte. Szerintem a sajátos módján így akarta elmondani, hogy sok mindenre képes vagyok. De én ezt akkor nem tudtam. Mindenki azt mondta nekem évekig, hogy nem vagyok okos. Nagynéném azt se hitte, hogy gimnáziumba bejutok. Szakmunkásképzőket nézegettünk helyette. Mert jött a felvételi. Nem tudtam merre tovább. De az interneten megfogott valami. A politika. Elkezdtem vicces politikai videókat nézni. És megszállott lettem. Tanultam az ideológiákról, pártokról, politikusokról. Célt váltottam. Nem körmös leszek, hanem miniszterelnök. Ekkor találtam ki azt is, hogy én márpedig csak azért is gimibe megyek. Média szakra, hisz értenem kell a médiához politikusként. A felkészülésbe Juli, Papa unokatestvére segített. Ő egy újságíró volt, és a „baloldali” rendszerek fontos pillére, jóbarátja Kádárnak, Apró Piroskának és Medgyessynek. Már a zenei karrierem is egyengette. Bevezetett a Budapesti zenei elit életébe. Koncertekre jártunk, ismerkedtünk. Nagyon élveztem. Akár csak a média tanulást vele. A felvételire is keményen tanultam. Hatalmas lemaradásba voltam a depresszióval töltött évek alatt. De behoztam. Matekból majdnem max pontot írtam. Holott két éve a bukás fenyegetett. Mentem kifelé az iskolából. Egy dolog volt, ami miatt fájt a szívem, azok a barátok. Főleg, hogy az egyikükbe bele is szerettem. Reménytelenül. Nem mertem lépni. Pedig úgy szerettem, hogy az már fájt. Márcsak azért is mert az én nemem tagja volt. Nagyon félttem, hogy ez kiderül. De hipp-hopp ballagtam. Az igazgatótól még könnyes búcsút vettem, és várt a gim.

Bekerültem abba a középiskolába, ahova anyukám is járt. Média szakra. Nagyon boldog voltam. Megérte a kemény munkát. Itt végre nem bántottak. Lett sok barátom, beléptem a diákönkormányzatba, és a kerületi ifjúsági önkormányzatba is. Vitaképzésre is el kezdtem járni a Fazekas gimibe. Itt ismerkedtem meg egy fiúval. Barátok voltunk egy ideig, majd egyik nap Zámbó Jimmy sírjánál megtörtént életem első csókja. Ez a kapcsolat nem volt túl rózsás. Nem illettünk össze, sokat veszekedtünk. Ekkor szoktam rá egy nagyon káros szokásra, a falcolásra. Nagyon letaglózott, hogy újra egy Feszült kapcsolatba

kerültem valakivel. Dühös voltam. Úgy éreztem, nekem valamiért sosem sikerül egyenesbe jönni. Egy évig szenvedtem így, bekötött kézzel, folyton érzelmeikkel. Ménem egyszer csak a legjobb barátomba ismételten beleszerettem. És ezúttal bátrabb voltam, érzelmeimet viszonzózták. Összejöttünk. Eleinte ez sem volt zökkenőmentes. Ekkor ütött be, hogy mi is történt velem az elmúlt 17 évben. Annyira nem bírtam, hogy újra vágni kezdem magam. Egyik este úgy voltam vele, hogy feladom. Megteszem, amit évekkel ezelőtt meg kellett volna. De ezúttal végül kértem segítséget. Így tölthettem el egy kellemes hetet a Heim Pál gyermek és ifjúság pszichiátria osztályán. Szabadulásom után megfogadtam, hogy rendbe teszem az életem. Ezt csinálom jelenleg is. Készülök az érettségikre hisz ősszel már egyetemre megyek. Elte nemzetközi tanulmányok a cél. És igen, a lelkem mélyén még mindig miniszterelnök szeretnék lenni. Igyekszem enni, aludni inni. Sportolok. Röpizek, és reggelente tornázok. A második kapcsolatom már lassan két éves. Most is itt fekszik mellettem ez a fiú. Ausztriában vagyunk síelni. Nagyon élvezem, hogy új helyeken járhatok, új dolgokat tapasztalhatok meg. Igyekszem tovább fejlődni.

röviden ennyi történt velem. Nyilván ez nagyon vázlatos, egy két anekdotával kiegészítve. Hogy ez így történt? Ki tudja. Minden szubjektív, és relatív. Én így éltem meg ezt a lassan 19 évet.

Ugyan a jövő mindig homályos, de céljaim vannak. Családot alapítani, és hasznos tagja lenni a társadalomnak. Boldognak lenni. Már csak azért is mert tudom, hogy anyukám ezt szeretné. Oda fönt figyel rám, és tudom, hogy akkor a legboldogabb, ha mosolygok. Én is, és a testvéreim is. Rájuk is vigyázni szeretnék. Kistesóval Nevelőapa₁ nem bánik jól. Ezzel majd kezdenem kell valamit. Meg az egész világgal is. Nem jó irányba mennek a dolgok. Egyre inkább félek kimondani, hogy zsidó vagyok, hát, hogy biszexuális, azt meg még inkább. Nem akarok egy ilyen világban élni. Ezek a húszas évek mindig bohókásak. Lenin is a huszadik század elején alkotott. Én vajon mikor fogok? Fogok-e egyáltalán? Lesz e bármi, amit tudok akár? Mindenesetre maradok, aki maradok. Egy magyar zsidó valahol Európában.

